

Taula

- 7 1. Mira, Clara, encara no hi eres...
- 9 2. En acabat de néixer...
- 10 3. Els paredats s'arrapen a les fulles...
- 11 4. Són com ales perdudes...
- 12 5. No sé pas què haurem de fer, Clara...
- 13 6. El claustre fa pudor de segles...
- 14 7. Som com turistes que hem perdut el ritme histèric...
- 15 8. Són com ciris que volen trencar el sostre...
- 16 9. Diuen que el món és coquetó, Clara...
- 17 10. Els horitzons s'obren quan menys t'ho penses,
Clara...
- 18 11. Jo no he matat mai ningú, Clara...
- 20 12. Hi haurà un món nou que hauràs de descobrir...
- 21 13. Mai no hauria pogut dir, Clara...
- 22 14. Potser que endrecéssim els arreus, Clara...
- 23 15. Tot poema és de sempre una mirada...
- 24 16. Hi ha qui creu que veure molt de món...
- 25 17. Has d'entendre bé, Clara...
- 26 18. No oblidis dedicar algun dia, Clara...
- 27 19. No és fàcil endreçar joguines, Clara...
- 28 20. Potser haurem de deixar en pau els fantasmes,
Clara...
- 30 21. Qui sap l'angoixa que pot néixer dins del cap...
- 32 22. No oblidis mai que de la música...

- 33 23. Quan siguis davant de la mort...
- 34 24. Tot silenci és de sempre una aventura, Clara...
- 35 25. Quan t'hagin d'engolir les hores fosques, Clara...
- 36 26. Un que sí o un que no...
- 37 27. Quan la demència es disfressa de disbarat...
- 38 28. No tothom pot fer el que vol, Clara...
- 39 29. No es pot rebatre la indignitat del temps, Clara...
- 40 30. Ser lluny d'algú que et guanya la batalla, Clara...
- 41 31. Tot temps de revolta és temps de silencis, Clara...
- 42 32. Si algun cop, passejant pels carrers...
- 43 33. Mira de no equivocar-te amb els senyals, Clara...
- 44 34. Que sàpigues de l'angoixa dels homes...
- 45 35. Hi ha temps clars i n'hi ha de fosc, Clara...
- 46 36. Quan facin abocar-te a un precipici, Clara...
- 47 37. Si veus barris desertats, Clara...
- 48 38. Hi ha qui diu que el mirall del bé i del mal...
- 49 39. No hi ha paradisos que hi valguin, Clara...
- 50 40. Tampoc caldria ser gaire valent...
- 52 41. Pluja que cau, pluja valenta, Clara...
- 53 42. No és difícil trobar molts culpables...
- 54 43. Un cop ets al carrer, Clara...
- 55 44. Costa poc moure el desig...
- 57 45. Mira fins on hem arribat...
- 59 46. No fora inseqüent deixar de banda...
- 61 47. Diuen que els minuts són instants...
- 62 48. Arribaran moments que hauràs de capbussar-te...

- 63 49. Potser els coloms et vindran a les mans...
- 64 50. Cal que miris el món així...
- 65 51. No tenir temps vol dir que has visitat...
- 66 52. Si algun dia t'arriba l'hora de dir adeu...
- 67 53. Algun dia aniràs a un cementiri, Clara...
- 69 54. Tot és trasbalsat quan t'ho mires de prop...

1

Mira, Clara, encara no hi eres
que el cèrcol i la burxa van ajuntar-se,
sobtadament, així, oli en un llum.
Com dos forats vivint instants de mel.
I així, tan senzill com el dia,
tan màgic com la nit,
va encetar-se aquest batec teu,
tossut, aspre, melangiós.
Hi ha qui diu que en un dia com aquests
s'obren dos traus als núvols d'or del cel
i que al terra una flor es tanca
i escup per sempre
els voltors que hi volen fer niu.
Després passen les nits i més orgasmes,
i tu t'afaïçones de pressa,
com si coneguessis d'antic el marc forjat
per aviors antiquíssimes,
les edats fèrtils de la terra.
I també hi ha qui diu
que tot és paperam de bruixes i didots.
Que l'univers, pedra foguera,
no sap trobar-se a gust prop de la immensitat,
i que encara no ha après a masturbar-se,
que quan desperta no sap fornicar,
però que bruscamment n'aprèn i es meravella.

Jo crec en els bruixots,
hi crec perquè tu mai no oblidis
de creure en els fantasmes.

Pagès editors

2

En acabat de néixer,
no semblava encara que aquests ulls teus
s'haguessin de clavar en tots els racons,
empentant els ditets
cap al moll de l'os de les coses,
ni que aquests dits havien de buscar
les coses menys luxoses,
les més pobres d'aspecte.
Volies les coses tan sols
perquè les veies davant teu i les tocaves
en un gest instintiu.
Anys a venir et diran que tot s'aprèn
de mica en mica, quan et vas fent gran.
O qui sap si no passa al revés, Clara,
i és justament quan creixes
que oblides la bellesa dels orígens.

3

Els paredats s'arrapen a les fulles
dels arbres que les volen abastar.
S'han mal muntat a còpia de maons,
uns de gruixuts i altres de prims,
arreglerats talment eixam,
exèrcit o les flames d'un incendi.
Hauràs tu sola de polir
els teus maons de somnis.
Uns s'avindran, sapastres,
al balancí tragicòmic del viure.
N'hi haurà d'altres que brillaran,
vetes d'or a la mina.
I d'altres que es veuran
tal com són, sols maons, argila basta.
Que vegis la sort, Clara, el dia que la rifa
et dugui a amuntegar els maons.
Mira que els uns no xoquin amb els altres.
Procura que els de dalt no es mengin els darrers,
que no n'hagis mai de plànyer l'estructura.
Perquè tot és un joc,
un malaurat balanç de precipicis.

Aquesta obra va ser guardonada amb el X Premi Jordi Pàmias de Poesia 2018,
organitzat per l'Ajuntament de Guissona (La Segarra). El jurat estava format per:
Albert Turull (president), Josep Borrell, Àngels Marzo, Gemma Casamajó,
Eduard Batlle i Claustre Oliveres (secretària).

© del text: Josep Plana Aspachs, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: juliol de 2019
ISBN: 978-84-1303-105-7
DL: L 629-2019
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

✦ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.